

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 7. Variæ de Sirenibus opiniones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](#)

propinqua, & circa Tauromitanum egerit littus; ea res fabulae locum dedit. Si femina in eiusmodi cautem fuisset commutata, non tantum eam grandem fuisse, sed etiam immane quantum os habuisse oportuisset, quo totae naues absorberentur.

§. VII.

Variae de Sirenisbus opiniones.

Potest huic similis videri fabula de Sirenisbus, in aues mutatis, quibus tamen, ut Poëta canit,

Ouid. l. 5.
Metam.

Virginei vultus, & vox humana remansit.

Etsi enim haec videntur ad aërem pertinere, quia dicuntur inferiorem corporis partem volucrum avium, & superiorem ad formam humanam effictam habuisse, tamen aliter picturæ docent, aliter ipse Ouidius his versibus scribit:

Ouid. l. 3.
de art.

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canora

Quaslibet admissas detinueré rates.

Harum una voce, altera tibijs, alia lyra cecinisse, & primò iuxta Pelorum, post in Caphareis insulis finguntur habitauisse, quæ illectos suo cantu in naufragia deduxerint,

xerint, quippe dum ex omnibus cantilenis
eas excogitarent, quas pro cuiusuis inge-
nio iucundiores fore putauerant, ut ita
homines nauigantes demulcentes in pro-
fundissimum somnum traherent, sopitos-
que vel vnà cum nauibus in scopulos alli-
derent, vel in mare detractos necarent.
Has qui Acheloi fluminis & Calliopes
Musæ filias in eiusmodi monstra versas
credit, credere etiam potest, Æneæ naues
in Nymphas abijisse. Itaque alij quidem
cum Dorione in libro de piscibus censem,
Sirenes meretrices in littore habitantes
fuisse, apud quas famæ fortunarumque
suarum naufragium fecerint, qui harmo-
niæ suavitate capti ijs non vitatis ducti
sunt ad extremam egestatem, verè in Sire-
num scopulos illati. Alij aiunt, itidem ut
in Scyllæis saxis, sonum fabulæ ansam
præbuisset, è procellarum insultu resonan-
tem. Huius opinionis est Archippus, scri-
bens, loca quædam maritima in prærupto-
rum montium angustias contracta, & ve-
lut testudinata fuisse, in quæ illisi fluctus
sonum cum suavitate & harmonia emit-
tentis, præter nauigantes ad visendum
allicerent; quò cum appulissent, vndarum

Archipp:
lib. 5. de
Piscib.

Natal.
Comes
lib. 7. My-
tholog.
cap. 13.

impetu delati, absorbebantur. Qua de-
caussa: Illud primum ridiculum videtur,
ait Natalis Comes, fuisse umquam aliqua
animalia, que fuerint e duabus tam diuersis
formis composita, ut altera pars esset pisces,
altera hominis, cum neutrum horum anima-
lium in aquis & in sicco viuat. Accedit &
illa ratio eorum, qui docent, fieri non pos-
se, ut ex humana & belluina specie homi-
nes nascantur; quia istiusmodi effecta se-
quuntur deteriorem partem suæ caussæ.
Sed profectò experientia hîc aliud fateri
cogit, cum certò constet, ex congressu ho-
minis & bestiæ sèpius biformes partus
prodijisse. Fieri enim potest, ut caussa par-
tialis nobilior ita efficacitate sua præualeat
supra minùs nobilem, ut trahat effectum
ad suam speciem. Quare in eo euentu, non
necessè est, ut effectus sequatur deteriorem
caussæ partem, sed tunc demum, quando
utriusque vis & concursus par est; aut
quando deterior vincit. Illud autem Co-
mitis argumentum, quòd neque homo in
aquis, neque pisces in sicco viuat, perspicuè
refutatur ab amphibijs. Non enim rana
solùm jam supra, jam infra aquas, jam eti-
am in ipsa ripa degit, sed castores etiam &
lutrae,

lutrae. Et lutra quidem corpore velut porcino pisces habet appendicem. Aliunt & phocas exire in littora, & alios pisces euolare in altum. Quare ratio illa neminem mouere debet; possunt enim & Sirenes, quæ hominis speciem exprimunt, extra vndas os efferre, & quæ piscium squamis teguntur, aquis immersi, atque more cygnorum circumnatate. Quamquam igitur ordinariè existimandum non sit, ea monstra, quæ semihomines & semibestiæ dicuntur, aut homines esse, cum non constet, ex humani seminis permisitione prodijisse, nec videatur saltem ut plurimum ea permisio ad id sufficere; aut partim belluas esse, partim homines, (cum impossibile sit, duas naturas completas in unam speciem coalescere) possunt tamen reuera esse bruta aliquius certæ speciei, licet effigie utramq; speciem imitentur.

Conimbo
in libr. 2.
Phys. c. 9.
q. 5. art. 3.

VIII.

Sirenes omnino in rerum natura esse.

Itaque tot experientijs, complurium oculatorum hominum grauissimis testimentijs adductus, et si quæ de Sirenibus in immensum auxerunt Poëtæ, fabulosa duco, Sirenes tamen viuere in mari non dubito.